

„ALS OFFERS, DIE DES AVONDS BRANDEN.”

De top van Gods heiligen berg te Jeruzalem is eeuwig gepluimd met rook.

Het is de donkere kolom, die staag opstijgt van het groote brandofferaltaar, waar het vuur nooit wordt gedoofd en het offer nooit ophoudt naar het bevel van den Eeuwigen Koning. Is niet het voortdurend vuuroffer symbool van de volkomen en geheele toewijding Israels aan Jahweh? Dat dan de rookpluim nooit verdwijne!

Maar 's avonds, als de snelle schemering den Oosterschen zonnedag overvalt en de geblakerde straten van Jeruzalem koelt, als de blauwe hemel zich siert met een donker ge-waad, zilver overflonkerd, als de reuzengolven zich leggen, de hooggekuifde golven van het leven der bezige stad, de schuimgekamde golven van Oostersche bedrijvigheid, als de nijvere burger en de trouwe slaaf zich overgeven aan de rust, als het muildier en de kemel zich laven aan de bron, als de palmen zacht wuiven in de zoelte, dan wordt de rookpluim rossig, dan spat op menige gouden vonk, dan bliksemt menige, plots uitschietende vuurtong, dan nadert de tijd van het avondoffer.

Daar wuift de pluim in rossige bogen zich op, steeds grooter en hooger; daar slaat een vuurgloed uit in menigte